

ливо му отказаха. Нему бѣ малко неловко че пуши самъ, че настроението му е чудесно, и всичко му се вижда хубаво, ново — и тоя прекрасенъ день, и тия широки, зелени мѣста, а на спжтнициѣ му, както изглеждаше, всичко това отдавна е омръзнало, и каточе тѣ самитѣ цѣли бѣха вкиснати отъ досада.

При едно по-силно друсване, следователтъ изохка и се намръщи повече.

— Васъ нѣщо не ви е добре, колега ?
— съчувствено се обади младия човѣкъ.

Другия се понамѣсти, затвори очи, и отвърна :

— Ишиасъ . . . ишиасъ, младо . . . Да ти не дава Господъ ! Вчера цѣлъ день бѣхъ схванатъ, едва привечеръ ме поотпусна. Мислѣхъ днесъ да полежа . . . Ехъ, дивъ занаятъ, докторе — изви лице той къмъ доктора — то и твоя не е за завиждане, ама нашия май държи рекордъ !

— Рекордъ . . . рекордъ . . — избумтѣ докторътъ. Той приказваше въ скороговорка, като че хвърляше думитѣ въ залпъ, по нѣколко наведнѣжъ, и ги повтаряше.
— Ти мене питашъ ли ? Нощесъ сж ме дигнали въ три часа . . . Вижъ, на прокурора